

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 82, Iunie 2016

82. Ausgabe, Juni 2016

CĂTRE POPORUL ORTODOX ȘI TOȚI OAMENII DE BUNĂ VOINȚĂ*

Lăudăm și slăvim pe Dumnezeuul „milelor și a toată mângâierea” pentru că ne-a învrednicit să petrecem săptămâna Cincizecimii (18-26 iunie 2016) în Creta, aici unde Apostolul Pavel și ucenicul său Tit au propovăduit Evanghelia. Mulțumim Dumnezeului slăvit în Treime că a binevoit să ducem la bun sfârșit în deplin acord lucrările Sfântului și Marelui Sinod al Ortodoxiei.

Biserica transmite mărturia Evangheliei Harului și Adevărului și oferă întregii lumi darurile lui Dumnezeu: iubirea, pacea, dreptatea, reconcilierea, puterea Crucii și a Învierii și așteptarea veșniciei.

1. Prioritatea majoră a Sfântului și Marelui Sinod a fost **proclamarea unității** Bisericii Ortodoxe. Bazată pe Dumnezeiasca Euharistie și succesiunea

apostolică a episcopilor, această unitate trebuie întărită ca să aducă roadă nouă. *Biserica cea Una, Sfântă, Universală (Sobornicească) și Apostolică este comuniune divino-umană, pregustare și experiență a celor viitoare în Sfânta Euharistie.* Asemenea unei continue Cincizecimi... Biserica Ortodoxă constituie continuarea autentică a Bisericii celei Una, Sfântă, Universală (Sobornicească) și Apostolică.

Biserica Ortodoxă exprimă unitatea și universalitatea (sobornicitatea) ei în cadrul Sinodului. Bisericele Ortodoxe Autocefale nu reprezintă o confederație de Biserici, ci Biserica cea Una, Sfântă, Universală (Sobornicească) și Apostolică. Fiecare Biserică locală, aducând Sfânta Euharistie, reprezintă

prezența și manifestarea Bisericii celei Una, Sfântă, Universală (Sobornicească) și Apostolică la nivel local. În privința Diasporei Ortodoxe din diferite țări din lume, a fost hotărâtă continuarea funcționării Adunărilor Episcopale. Funcționarea consecventă a Adunărilor Episcopale asigură respectarea principiului ortodox al sinodalității. A fost făcută propunerea ca Sfântul și Marele Sinod să devină o instituție care să se repete.

2. Să dăm **mărturia credinței** celor de aproape și celor de departe, în conformitate cu porunca clară a Domnului, înainte de Înălțarea Sa: „și veți fi mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului” (F. Ap. 1, 8).

Re-evangelizarea poporului lui Dumnezeu în societățile moderne secularizate și evanghelizarea celor care nu L-au cunoscut încă pe Hristos reprezintă datoria neîntrepută a Bisericii.

3. Biserica oferă o mare importanță **dialogului**, în principal cu creștinii eterodocși. Dialogurile întreprinse de

Biserica Ortodoxă nu implică niciodată compromisul în materie de credință.

4. **Dialogul interreligios** dus cu trezvie contribuie semnificativ la promovarea încrederii reciproce, a păcii și a reconcilierii. Biserica Ortodoxă condamnă fără echivoc extinderea violenței militare, persecuțiile... ea denunță distrugerea bisericilor, simbolurilor religioase și monumentelor culturale. Sinodul nostru apelează la toți cei implicați să facă eforturi sistematice, fără întârziere, pentru a încheia conflictele militare din Orientul Mijlociu și de oriunde persistă ostilitățile armate și pentru repatrierea celor expulzați.

5. **Secularizarea contemporană** urmărește autonomizarea omului de Hristos și de influența

duhovnicească a Bisericii, pe care o identifică arbitrar cu conservatorismul.

6. Cu privire la abordarea contemporană a **căsătoriei**, Biserica Ortodoxă consideră relația indisolubilă de dragoste dintre bărbat și femeie „o taină mare... în Hristos și în Biserică”. În mod similar, numește familia, care rezultă din căsătorie și constituie singura garanție pentru creșterea copiilor, „*biserică mică*”.

**

Sfântul și Marele Sinod, pe lângă temele specifice asupra cărora a luat decizii, menționează pe scurt și următoarele probleme contemporane importante:

7. **Dezvoltarea modernă a științelor naturale** și a tehnologiei aduce schimbări radicale în viața noastră. Aduce beneficii importante precum facilitarea vieții cotidiene, tratarea unor afecțiuni grave, o comunicare mai facilă, explorarea spațiului etc. Cu toate acestea, are și multe consecințe negative precum manipularea libertății, pierderea graduală a tradițiilor prețioase, distrugerea mediului natural, negarea valorilor morale. Cunoașterea științifică, oricât de repede ar avansa, nu motivează voința omului, nici nu oferă răspuns la problemele importante de ordin moral și existențial sau la căutarea sensului vieții și al lumii. Aceste aspecte necesită o abordare duhovnicească, pe care Biserica Ortodoxă încearcă să o ofere prin bioetică, știință fundamentată pe morala creștină și învățătura patristică. Pe lângă respectul ei pentru libertatea cercetărilor științifice, Biserica Ortodoxă evidențiază pericolele care se ascund în spatele unor reușite științifice și subliniază demnitatea umană și destinul divin al omului.

8. Este limpede că situația de **criză ecologică** de astăzi se datorează unor cauze spirituale și morale. Rădăcinile sale sunt legate de lăcomie, avariție și egoism, care conduc la utilizarea necugetată a resurselor naturale, umplerea atmosferei cu substanțe poluante dăunătoare și schimbările climatice. Răspunsul creștin la problema aceasta necesită pocăință pentru abuz, cumpătare și gândire ascetică, ceea ce reprezintă un antidot pentru supraconsum și, în același timp, cultivarea conștiinței că omul este „iconom” (administrator) al creației și nu un posesor al ei.

9. Ortodoxia propune **respectul pentru caracteristicile personale** ale oamenilor și popoarelor. Se opune autonomizării economiei din cauza nevoilor umane de bază și transformării acesteia într-un scop în sine. Progresul umanității nu este legat doar de creșterea standardelor de viață sau de dezvoltarea economică, în detrimentul valorilor spirituale.

10. Biserica Ortodoxă nu se implică în **politică**. Vocea ei rămâne distinctă dar și profetică, fiind o intervenție benefică pentru om. Drepturile omului se află astăzi în centrul politicii ca răspuns la crizele și convulsiile sociale și politice, urmărind protejarea cetățeanului de puterea arbitrară a statului. Biserica subliniază că idealul ortodox privind omul depășește orizontul drepturilor omului stabilite și că dragostea „*este mai mare decât toate*”, după cum ne-a descoperit Hristos și

au experimentat toți cei care L-au urmat. Un drept fundamental al omului este protejarea libertății religioase, adică a libertății de conștiință, de credință, de cult (religie) și dreptul la educație religioasă publică.

11. Biserica Ortodoxă se adresează **tinerilor**, care caută deplinătatea vieții în libertate, dreptate, creativitate, dar și iubire. Ea îi cheamă să se alăture în mod conștiincios Bisericii Celui care este Adevărul și Viața. Să vină oferind trupului eclezial vitalitatea lor, neliniștile, problematicile și așteptările lor. Tinerii nu reprezintă doar viitorul Bisericii, ci și prezentul dinamic și creativ la nivel local și mondial.

12. Sfântul și Marele Sinod **a deschis orizonturile noastre** către lumea contemporană diversă. Ne-a subliniat responsabilitatea în spațiu și timp, având întotdeauna perspectiva veșniciei. Biserica Ortodoxă, păstrându-și intact caracterul sacramental și soteriologic (mântuitor), este sensibilă la durerea, necazurile și strigătul pentru dreptate și pace al popoarelor. Ea „*binevesteștedin zi în zi mântuirea Lui. Vestește între neamuri slava Lui, între toate popoarele minunile Lui*” (Ps. 95, 2-3).

Să ne rugăm ca „*Dumnezeul a tot harul, Care ne-a chemat la slava Sa cea veșnică, întru Hristos Iisus, El Însuși, după ce vom suferi puțină vreme, ne va duce la desăvârșire, ne va întări, ne va împuternici, ne va face neclintii. A lui fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin!*” (1 Pt. 5, 10-11).

*Din MESAUL SFÂNTULUI ȘI MARELUI
SINOD AL BISERICII ORTODOXE:
holycouncil.org; basilica.ro (27.06.2016)

Temele examinate și adoptate de Sfântul și Marele Sinod:

Misiunea Bisericii Ortodoxe în lumea contemporană,
Diaspora Ortodoxă,
Autonomia și modul proclamării acesteia,
Sfânta Taină a Cununiei și impedimentele la căsătorie,
Importanța postului și a respectării acestuia astăzi,
Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine.

NOI CONSTRUIM CATEDRALA: după MODELUL GERMAN!

Clara RÂPAN

„*Vrem o țară ca afară!*” a fost sloganul des auzit în ultimii 26 de ani ai istoriei țării noastre. Visând la o țară ... ca Germania, românii și-au ales chiar președinte un etnic german.

Dacă suntem așa de fascinați de modelul german al bunăstării, ce-ar fi SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA GERMANI CUM SE CONSTRUIEȘTE O CATEDRALĂ? Să vă spun povestea construcției celei mai frumoase biserici din Dresda: *Frauenkirche*, simbolul de necontestat și mândria unuia dintre cele mai frumoase orașe ale Germaniei. *Frauenkirche* este o biserică mare, terminată în 2005, care a costat 182.6

milioane Euro (calculați cu precizie germană) iar 38% au fost fonduri de la buget.

La Dresda, după 1990, toate bisericile monumente istorice ale orașului au fost reconstruite, cu sute de milioane de Euro. Au mers împreună cu construcțiile de biserici, palate, autostrăzi, spitale, școli, infrastructură etc. Nu s-au exclus unele pe altele.

Fraukirche este o biserică luterană, ea este o poveste pentru cei care preferă piatra și spațiile foarte mari! Caci este descrisă în ghidurile locale drept „biserica cu cea mai mare cupolă din piatră de la nord de Alpi”, iar întreaga construcție are aproximativ 1 milion de pietre!

Marile proiecte se construiesc cu ENTUZIASM transferat în ACȚIUNI concrete. Unii și-au concretizat acest entuziasm în lucrul efectiv, alții prin acțiuni de sprijin, prin donații. Iată câteva exemple de implicare internațională, care pot fi oricând transpuse în practică și în cazul catedralei noastre:

- s-au adunat donații de peste 70 milioane Euro numai din certificate de donator; au fost 3 tipuri de certificat: (1) certificatul standard pentru o suma oarecare, (2) certificatul simbolic „*adopta o piatră*”, pentru 300 Euro și (3) certificatul „*adopta un scaun*” pentru 2500 Euro (tot simbolic, căci cei care își au numele trecute discret, în partea de jos a scaunului, nu vor sta poate niciodată acolo, doar au făcut o donație... și sunt vreo 1600 de locuri);
- instituția bancară care a administrat contul de donații a contribuit cu încă 7 milioane de euro și a organizat o campanie de strângere de fonduri printre angajații din rețea, adăugând încă 1 milion de euro;
- printr-o altă inițiativă, s-au vândut mii de ceasuri cu imaginea bisericii; peste 2,5 milioane de euro s-au adunat astfel;
- 38% din banii necesari au fost asigurați din fonduri publice (aprox. 70 milioane Euro, calculați cu bună chibzuință nemțească).

Construcția bisericii a durat aproximativ 10 ani și a fost terminată în 2005. Mesajul acestei frumoase biserici, către toată lumea a fost: „*distrusă de păcat, reconstruită prin speranță*”.

Modelul Dresdei a fost urmat și de alte orașe germane. Astfel s-a reconstruit în anii post-comunismului: Domul din Frankfurt și Palatul orașului Postdam.

Câte astfel de povești avem noi în istoria noastră? Te întristează parcă, neputința propriului popor de a se coaliza în momente decisive, pentru cauze înalte. Catedrala din Iași a fost construită în 60 de ani (cu întreruperi și poticneli)! Modestă și înghesuită, biserica românească de la Ierusalim are o istorie care, din păcate, ne reprezintă: a început în 1906, dar după 34 de ani modesta biserică încă nu era gata; războaiele care au urmat au adus și mai multe piedici, căci abia în 1975 (în plin regim comunist dictatorial în România), biserica devine în sfârșit funcțională! Mi-e foarte greu să citesc istoria acestei biserici, pentru că mă uit la cei de acum 100 de ani și

nu-i înțeleg, cum de nu au văzut importanța acestei cauze, cum de nu s-au coalizat? Este extrem de frustrant să aplicăm mereu exemple de poticneli, amânări, neputințe. Mi-e drag să vorbesc despre biserica de la Ierihon, care e frumoasă ca o zi de primăvară românească, pentru că, în jurul ei, s-au coalizat românii de la vladică la opincă, într-o vreme când banii nu erau mulți, noi nu eram așa de umblați prin lume și nici pietrele huliților nu erau așa de zgrunțuroase. Mă gândesc că avem și alte exemple pozitive, de pildă rapiditatea cu care s-au construit în doar câțiva ani, mari catedrale în Transilvania: Alba Iulia, Timișoara, Cluj Napoca etc.! Era perioada imediat după Marea Unire, când România Mare era condusă de regi de altă credință decât cea ortodoxă, dar care au susținut credința majorității. Sau Sfântul Ștefan cel Mare: a construit peste 40 de biserici și mănăstiri, iar construcția minunatei biserici de la Voroneț a durat doar ...3 luni, cu mijloacele de acum 500 de ani.

Ce model urmărim, e numai alegerea noastră! A fiecăruia dintre noi! Înainte de a te uita ce fac alții pentru catedrală sau împotriva construcției ei, fiecare ar face bine să se întrebe ce face el însuși pentru acest proiect al nostru! E ușor să caști gura și să pleci urechea la tot felul de filmulețe și texte care lovesc în construcția catedralei. E mai greu să iei inițiativa și să spui: DA, SUSȚIN CONSTRUCȚIA CATEDRALEI! Și apoi, să transformi în gesturi concrete această hotărâre...după modelul german al lucrului bine făcut!

Urmând acest model, mi-ar plăcea să văd implicați în acest proiect artiști, academicieni, oameni deștepți de la uniunile scriitorilor, cântăreților, pictorilor etc, profesioniști din diverse domenii, instituții! Mi-ar plăcea să văd și semne, chiar „modeste”, de susținere din partea bisericilor surori din Grecia, Rusia, Serbia, Bulgaria și de la frații noștri români din diaspora! Ca semn de comuniune și încurajare!

Gânduri bune vă doresc tuturor, întru Domnul nostru Iisus Hristos care s-a răstignit pentru toți oamenii, ca să putem primi în suflete bucuria ÎNVIERII!

Informații și contul pentru donații online se pot vedea pe: www.construimcatedrala.ro

ÎNNOIREA CA SARCINĂ SPIRITUALĂ ȘI MISIONARĂ

Alexandru BRICIU

Cea de-a 14-a întrunire a dialogului teologic bilateral dintre Biserica Evanghelică din Germania (EKD) și Biserica Ortodoxă Română s-a desfășurat între 23 și 27 mai 2016 la centrul de conferințe din localitatea Stein de lângă Nürnberg, Germania, și a avut tema „Înnoirea ca sarcină spirituală și misionară a Bisericilor noastre”. Delegația Bisericii Ortodoxe Române a fost condusă de IPS Mitropolit Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord.

Din delegația Bisericii noastre au făcut parte pr. prof. dr. Viorel Ioniță (București), pr. prof. dr. Nicolae Dura (Viena), pr. prof. dr. Ciprian Burlăcioiu (München), pr. prof. dr. Daniel Benga (București), pr. prof. dr. Stelian Tofană (Cluj-Napoca), pr. prof. dr. Ioan Tulcan (Arad), pr. prof. dr. Constantin Pătuleanu (București) și pr. prof. dr. Ion Vicovan (Iași).

„Tema principală a fost aprofundată, mai întâi, prin prezentarea a câte șase referate de fiecare parte, care au analizat tema înnoirii din punct de vedere biblic, patristic, sistematic, practic și din punctul de vedere al înnoirii misiunii Bisericii astăzi. Din discuțiile purtate pe marginea referatelor, în comunicatul adoptat la final de cele două delegații au fost subliniate printre altele o serie de concluzii. În ceea ce privește reînnoirea Bisericii, evanghelicii disting între fundamentul credinței și forma Bisericii. Ei caută o formă corespunzătoare a Bisericii, care să nu întunece fundamentul credinței, și doresc să măsoare și să reînnoiască viața individului, a comunității și a Bisericii la măsura Evangheliei. În legătură cu aniversarea Reformei în 2017, evanghelicii folosesc termenul de «Reformațiune» pentru a descrie astfel de experiențe de reînnoire. Pe de altă parte s-a precizat că «față de acestea, ortodocșii folosesc, în acest context, conceptul de înnoire a credincioșilor ca mădulare ale Trupului lui Hristos, prin cuvintele Evangheliei și prin Sfintele Taine ale Bisericii. Aceasta se realizează prin strădaniile omenești în puterea darurilor Duhului Sfânt (*synergeia*), care prin procesul de reînnoire face roadele să se împlinească». Tot în comunicatul final a mai fost menționat și faptul că întâlnirea aceasta a avut loc «înaintea Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe, cu ale cărui proiecte de texte ne-am ocupat și pentru al cărui succes ne-am rugat», ne-a declarat pr. prof. dr. Viorel Ioniță.

Pe parcursul acestei întâlniri de dialog, cele două delegații au fost primite, în ziua de 23 mai, de președintele Consiliului EKD, Episcopul prof. dr. Heinrich Bedford-Strohm, la sediul Bisericii Evanghelice a landului Bavaria din München. Pr. prof. dr. Viorel Ioniță a prezentat procesul de pregătire a Sfântului și Marelui Sinod, care va avea loc între 18 și 26 iunie la Academia Ortodoxă din insula Creta și la ale cărui sesiuni de deschidere și de încheiere a fost invitat și președintele Consiliului EKD ca oaspete. În ziua de 24 mai, ambele delegații au vizitat sediul Mitropoliei Ortodoxe Române din Nürnberg, unde după slujba Vecerniei au fost foarte bine primite de IPS Mitropolit Serafim. „Ambele delegații au apreciat desfășurarea acestei întruniri în spirit de deschidere și încredere și au recomandat Bisericilor lor să continue acest dialog de legătură dintre reflecția teologică și practica bisericească”.

BISERICI DIN LEMN*

Pr. Nicolae DURA

Omul a avut o profundă și existențială legătură cu lemnul: leagănul pruncului, masa, patul și sicriul. Oamenii au locuit în case și s-au rugat de veacuri în biserici de lemn. Când intri într-o casă de lemn parcă aerul și lumina sunt altfel, iar când intri și te rogi într-o biserică de lemn miroasă a gradina Edenului.

Termenul lemn se folosește în Sfânta Scriptură în mai multe rânduri: pomul vieții din grădina Edenului (Fac. 3,3-6), lemnul crucii pe care a fost răstignit Hristos-Domnul pentru mântuirea lumii, luând asupra Sa păcatele oamenilor (In. 19,17; Fapt. 5,30; 13,29; Gal. 3,13; 1 Pt. 2,24), pomul roditor din împărăția lui Dumnezeu, care va rodi de douăsprezece ori pe an, iar frunzele lui vor fi „spre tămăduirea nemurilor” (Apoc. 22,2). Biserica locaș de închinare are menirea să tămăduiască omul de ranele păcatelor, căci doar el poartă totuși chipul lui Dumnezeu.

Lăcașurile sacre de lemn din țara noastră reprezintă în Europa și în lumea întreagă o particularitate deosebită. În calitatea sa de frate cu codrul, românul și-a zidit și biserici și case de lemn.

Casa țărănească și bisericile de lemn sunt surori, ambele concepute și zidite de oameni, în una să viețuiască ei, iar în cealaltă să se sălășluiască Dumnezeu și să se reflecte cerul. Ele reflectă forță dar și grație, îndrăzneală dar și echilibru și măsura umanului, chiar și atunci când turele înalte par să străpungă cerul, să atingă firmamentul cerului, să coboare Transcendentul spre immanent și să-l înalte pe om la Dumnezeu. Prin aceasta se simte omul ca vecin al lui Dumnezeu, trăind în comuniune cu El. Aceste bisericuțe erau un „axis mundi” (M. Eliade), poziționând întreg universul satului românesc de odinioară și centrul lui sacru și de legătură cu divinitatea.

Bisericile de lemn din România reprezintă un patrimoniu de mare preț pe plan local și mondial. Până la începutul secolului 20 românii au creat și s-au manifestat preponderent într-o civilizație a lemnului, de o bogăție, o diversitate și un rafinament remarcabil, în care bisericile de lemn au atins pîsul cel mai înalt de creștie. În aceste bisericuțe s-au rugat bunii și străbunii noștri. Au existat asemenea bisericuțe de lemn care erau așezate pe roți, iar când năvălitorii prădau ținuturile acelea creștinii români legau mai multe perechi de boi și duceau aceste bisericuțe mai spre inima codrului. O asemenea bisericuță a funcționat în Deal, până la zidirea bisericii din piatră în 1789, iar apoi s-a dăruit parohiei Ghirbom, tot din județul Alba și se păstrează și în prezent. În România de azi se păstrează 1440 de biserici de lemn construite

înainte de anul 1918. Însemnătatea lor este inestimabilă pentru tradiția, simțirea și cultura românească. Ele fac parte integrantă din patrimoniul și identitatea noastră națională, dar și din patrimoniul cultural și istoric al umanității. În 1999 au fost selectate opt biserici de lemn din Maramureș și au fost trecute pe lista patrimoniului mondial al UNESCO. La Putna, în județul Suceava se păstrează o frumoasă biserică de lemn păstrată în România, cunoscută din 1401-03. Potrivit unei tradiții locale această biserică ar fi fost ridicată la mijlocul secolului al XIV-lea, cu rolul de necropolă voievodală în urma decesului legendarului voievod Dragoș. Biserica din Ieud de pe deal datează din 1364, iar cea din șes este socotită una dintre cele mai frumoase și monumentale „catedrale din lemn” din Maramureș. Tradiția ridicării bisericilor de lemn s-a dovedit foarte puternică în mediul rural până în a doua jumătate a secolului 19. De asemenea, după 1990 s-au ridicat mai multe biserici de lemn acasă, dar și în diaspora: Geneva, Salzburg, Most (Cehia) și München. La Mănăstirea Săpânța-Peri, din județul Maramureș s-a ridicat o biserică de lemn cu o înălțime de 78 m, fiind considerată cea mai înaltă biserică de lemn din lume.

Bisericile de lemn sunt „o creație multiseclară a poporului nostru, aceeași peste toate provinciile” (N. Iorga). În Muzeul Civilizației Populare Tradiționale Astra, Sibiu se păstrează două biserici de lemn, monumente istorice. Cea cu hramul Pogorârea Sfântului Duh, datorită picturii interioare, a fost supranumită „Capela Sixtină” a bisericilor românești de lemn. A fost zidită în anul 1672 în satul Dretea, județul Cluj.

Bisericile din lemn sunt o reflectare a vieții spirituale, care demonstrează continuitatea unei vechi tradiții creștine. Bisericile de lemn sunt o realitate profundă și definitorie a spațiului nostru creștin și a spiritualității noastre. Ele sunt ctitorii ale obștii, ale comunităților creștine. Ele sunt punți de legătură între oameni și Dumnezeu, sunt legături între pământ și cer.

*Gânduri rostite la Institutul Cultural din Viena la prezentarea documentarului: Biserici de lemn din România, în regia lui Kiki Vasilescu și Cristina Iordache (23.6.2016).

EXPOZIȚIE DE MANUSCRISE DIN SECOLELE XIII – XV

60 de texte fundamentale ale culturii române medievale - mare parte cu conținut religios - au fost expuse, la 15 martie curent, în sala „Theodor Pallady” a Bibliotecii Academiei Române din București, în cadrul conferinței de închidere a proiectului „Medievalia – Texte fundamentale ale culturii române medievale”. Evenimentul a fost o „invitație pentru intelectualii de mâine” pentru a înțelege cum a evoluat cultura românească veche, fiindcă „fără aceste manuscrise nu știm cum s-a creat limba română ca limbă de cultură, nici cum limba Bisericii a devenit limbă literară laică, nici cum s-au transformat manuscrisele cu ilustrațiile lor de mână în tipărituri sau cum s-au îmbinat cele două maniere de ilustrare”, după

cum a precizat prof. univ. Gheorghe Chivu, din cadrul Departamentului de lingvistică al Facultății de Litere și membru corespondent al Academiei Române.

Expoziția celor 60 de manuscrise, din care 39 românești, 14 slave și 7 grecești, a avut rolul de a prezenta publicului cele mai valoroase texte ale patrimoniului național din secolele 13-15, majoritatea în variantă rotacizantă, „care nu se află nici măcar la sala de lectură”, după cum a precizat Gabriela Dumitrescu, șef serviciu Manuscris-Carte rară al Bibliotecii Academiei Române. Corpusul de manuscrise, expus până în data de 25 Martie curent, este disponibil on-line pe site-ul medievalia.com.ro, prin intermediul proiectului derulat de Asociația „Exelență prin cultură” în parteneriat cu Biblioteca Academiei Române. Corpusul de manuscrise va fi accesibil și în portalul cultural europeana.eu, iar site-ul medievalia.com.ro va fi disponibil încă 5 ani, potrivit <http://ziarullumina.ro>

COȘBUC 150 de ANI de la NAȘTERE

Nicolae BĂCIUȚ

Există numeroase nedreptăți ale istoriei literare după decembrie 1989, cu ierarhii bulversate, cu excluderi încrâncenate, cu omisiuni flagrante. Lista este prea lungă și nu constituie obiectul acestor însemnări, care vizează doar un caz, cel al lui George Coșbuc, autor canonic de notorietate, scos din manuale în cel mai pur registru stalinist. Probabil că îngropată fiind agricultura românească, trebuia îngropat și „poetul țărănimii”, falsă etichetă aplicată unui autor de calibru academic, traducător din opere celebre, om al veacului său, având nu doar sentimentul istoriei, ci căutând și sensurile mitologice ale acesteia.

La 20 septembrie anul acesta se vor împlini 150 de ani de la nașterea sa. Centenarul nașterii sale a fost sărbătorit fabulos la Hordou, de o amploare cum nu s-a mai întâlnit până la acea dată, 1966. La o jumătate de veac de la centenar, după o prezență consistentă în manuale și în bibliografia școlară, această nouă aniversare îl găsește pe autor aruncat în debaraua literaturii, cum i-ar plăcea unui măcelar de istorie literară, care l-a aruncat acolo până și pe Eminescu.

Vatra veche se simte legată o dată în plus de destinul lui George Coșbuc, prin însăși destinul ei, conectat la una din strălucitele opere publicistice a lui Coșbuc, revista *Vatra*, apărută în 1894, reușind ca doar în 44 de numere apărute până în august 1896 să scrie o pagină memorabilă a presei literare românești. Prin revista *Vatra*, seria 1971, *Vatra veche* se leagă de revista celor trei – Caragiale, Slavici și Coșbuc – asumându-și în bună măsură programul celor două publicații, adaptat, firește, la condițiile secolului XXI.

George Coșbuc s-a născut la 20 septembrie 1866 în localitatea Hordou în zona Bistriței Năsăud. Satul și oamenii lui i-a dezvăluit frumusețea poveștilor populare. Mitologia și istoria lor a marcat profund destinul viitorului poet, iar ca student la Cluj a făcut primele culegeri de texte populare (1884, mai ales

basme). Atunci i s-a deschis poarta către profunzimile sufletului românesc, format la intersecția atâtor lumi vechi și noi.

Ușurința de a versifica, ceea ce înseamnă și ușurința – pentru noi – de a-i ține minte versurile, i-a asigurat succesul și permanența în cariera de poet. După debutul la revista *Tribuna* din Sibiu (1884,

pseudonimul Boșcu), volumele de versuri (*Balade și idile*, 1893; *Fire de tort*, 1896; *Versuri și proză*, 1896; *Cântece de vitejie*, 1904; *Balade*, 1913) indică toate amplitudinea facturii poetice, ca de poveste narată în versuri. Dar poezia n-a fost pentru Coșbuc numai această pregătire a corzilor viorii în vederea unor concerte mai cuprinzătoare.

Gama de adâncime a poeziei sale a rămas mitologia populară și istoria neamului. În perspectiva timpului, putem considera că acesta este și semnificatul întregii activități desfășurate de Coșbuc, în toate domeniile pe care le-a abordat.

Semnificatul pe care a reușit să-l construiască deasupra unui astfel de fundament este cu totul impresionant, iar fațetele lui încă n-au fost puse și analizate împreună spre a vedea luminile multiple ale acestei personalități. Fiecare bucată de timp a scos în prim plan - după interese adesea străine de esența lui umană - câte o parte a întregului numit George Coșbuc. Dar pentru frumusețea versului și-n amintirea învățării lui în școala primară să-l lăsăm pe poetul de vocație să grăiasc:

George Coșbuc

POETUL

George COȘBUC

Sunt suflet în sufletul neamului meu
Și-i cânt bucuria și-amarul -
În ranele tale durutul sunt eu,
Și-otrava deodată cu tine o beau
Când soarta-ți întinde paharul.
Și-oricare-ar fi drumul pe care-o s-apuci,
Răbda-vom pironul aceleiași cruci
Unindu-ne steagul și larul,
Și-altarul speranței oriunde-o să-l duci,
Acolo-mi voi duce altarul.

Sunt inimă-n inima neamului meu
Și-i cânt și iubirea, și ura -
Tu focul, dar vântul ce-aprinde sunt eu,

Voința mi-e una, că-i una mereu
În toate-ale noastre măsură.
Izvor ești și ținta a totul ce cânt -
Iar dacă vrodat-aș grăi vrun cuvânt
Cum nu-ți glăsuiește scriptura,
Ai fulgere-n cer, Tu cel mare și sfânt,
Și-nchide-mi cu fulgerul gura!

Ce-s unora lucruri a toate mai sus,
Par altora lucruri deșarte.
Dar știe Acel ce compasul și-a pus,
Pe marginea lumii-ntre viață și-apus,
De-i alb ori e negru ce-mparte!
Iar tu mi-ești în suflet, și-n suflet ți-s eu,
Și secol-nchid-ori deschidă cum vreu
Eterna ursitelor carte,
Din suflet eu fi-ți-voi, tu, neamule-al meu,
De-a pururi, nerupta sa parte!

PRIMENIREA DUHOVNICEASCĂ A TINERILOR ÎN HRISTOS, PRIN BISERICĂ...

Dr. Stelian GOMBOȘ

Pe tot parcursul vieții pământești trebuie să trăim cu credința și convingerea că în Biserică toți suntem tineri, căci una este vârsta tinereții – cu aspirațiile și asperitățile ei inerente și firești – și altceva înseamnă a fi tânăr și receptiv din punct de vedere spiritual, adică în stare să primești mereu noi impulsuri, care te îmbogățesc și te împlinesc duhovnicește!...

Tinerii vin întotdeauna cu prospețimea și sinceritatea lor în modul de a aborda adevărurile vieții, ceea ce ar putea fi un important ajutor acordat societății pentru a se putea elibera de servituțile dedublării. Puritatea, curăția, sinceritatea, spontaneitatea și curajul tinerilor în analizarea, cu multă obiectivitate și imparțialitate, a problemelor lumii post-moderne pot veni în sprijinul maturilor și al vârstnicilor – care sunt generații rănite de atâtea experiențe negative și dureroase. Aceștia, la rândul lor, i-ar putea apăra pe tineri de a mai trece din nou prin astfel de experiențe!...

Tinerii trebuie să fie chemați să facă parte din viața de zi cu zi a slujirii Bisericii, căci fără ei cu siguranță că multe aspecte ale împlinirii și înaintării misiunii în social, de pildă, s-ar face cu mai multă dificultate!... Ei trebuie să vină la un soroc firesc al existenței în cetatea creștină și-n Biserică, cu un „snop” și un „bucet” de fapte strâns legate cu firul de cicoare al dragostei de Dumnezeu și de semenii și să ni se prezinte ca parte a întregului Eccleziei!...

Tinerii, cu a lor tinerețe spirituală – care trebuie să fie o stare a „duhului” iar nu doar a vârstei,

sunt chemați să reevalueze atitudinea apologetic – mărturisitoare și misionară în aceste vremuri de acțiuni prigonitoare, concertate împotriva Bisericii într-un număr mare și variat dintre care amintim câteva cum ar fi: desacralizarea, secularizarea și laxismul religios, arghirofilia și hedonismul!... Toate acestea duc la înmulțirea păcatului și a patimii, care ajung să fie considerate drept „firești” și „normale” ori ele, de fapt, ne secătuiesc și ne vlăguiesc, din punct de vedere duhovnicesc!... Pentru combaterea acestora este nevoie de canalizarea tuturor energiilor sufletești și trupești ale omului, cu mult discernământ, bineștiind că cei cu care ne luptăm sunt fără de trupuri, răcnind ca un leu căutând pe cine să înghită, și să facem toate acestea convinși fiind că suntem membrii Bisericii lui Hristos, pe care, potrivit asigurărilor Sale, nici porțile iadului nu o vor birui!...

Vorbind, aici, de primenirea duhovnicească, ne referim la purificarea noastră duhovnicească ce trebuie să urmeze și să împlinească, în mod integral, învățătura Bisericii lăsată nouă moștenire de către Mântuitorul Iisus Hristos, Care, prin glasul Scripturii și al Sfinților Părinți, ne arată nouă calea (unică și autentică) ce duce la mântuire, parcurgând drumul de la „Chip” la „Asemănare”, adică de la „Biserica luptătoare” spre „Biserica Triumfătoare” a Împărăției celei veșnice a Cerului, care nu este din lumea aceasta (a păcatelor) dar este pentru lumea aceasta (a păcătoșilor)!...

Propovăduirea și mărturisirea noastră nu trebuie să fie una de „ghetou” ci una săvârșită în tot locul și în tot ceasul, cu timp și fără timp, pentru a ajunge la o curățire și o desăvârșire a lăuntrului nostru și al interiorului sufletesc al aproapelui nostru, oricare sau ori de unde ar fi acesta!.. Zic toate acestea pentru că, mai nou, observ o stare de instaurare a ispitei și a păcatului comodității, a triumfalismului și a autosuficienței, toate fiind mâinate de păcatul orgoliilor personale, adică a mândriei și a slavei deșarte!... Energia rămasă după toată răvășirea noastră moral-duhovnicească, o epuizăm prin provocarea și alimentarea patimii curiozității, a vanității, a satisfacerii plăcerilor și a păcatelor de tot felul, după care ajungem la deznădejdea celui prins cu geanta de droguri, ori la cea a sinucigașului – toate acestea din cauza diavolului care a reușit să ne înrobească, din punct de vedere psihic, moral-duhovnicesc, sufletește și trupesc prin anihilarea pazei asupra celor cinci simțiri!...

Tendențelor bine cunoscute deminstituționalizare sau elitism, tinerii creștini trebuie să le opună smerita participare la suferințele, încercările și bucuriile celor mulți, acceptând să aibă puterea, dreapta socoteală și capacitatea de a dori să rămână mereu tineri, pentru a avea interesul și entuziasmul de a fi permanent în comuniune cu oamenii, în și prin Biserică!...

În tot acest răstimp acordat, din bunătate divină, dobândirii mântuirii noastre, trebuie să învățăm foarte multe lucruri, în primul rând că nu suntem niciodată singuri, că Dumnezeu este mereu asupra

fiecăruia dintre noi; să învățăm că trebuie să fim recunoscători celor care ne-au învățat, ne-au îndrumat și ne poartă de grijă și să nu-i judecăm pe cei care nu au putut fi alături de noi atunci când aveam nevoie!...

Întâlnim, deseori, foarte multe categorii de tineri: unii smeriți, alții orgolioși sau nerăbdători, unii foarte entuziaști alții foarte timizi, cu prejudecăți ori fără, și fiecare vine cu viața sa personală și cu o anumită personalitate la care noi (acolo unde este cazul) suntem chemați să contribuim la încreștinarea, la catehizarea, la împlinirea sau la desăvârșirea acesteia, având convingerea fermă că toți vor dobândi - în timp - ceva comun, și anume dragostea pentru Iisus Hristos și pentru aproapele, dragoste care trebuie să se materializeze în fapte concrete. Pot părea cuvinte mari, însă credem că fiecare dintre cei care aspiră la înfăptuirea și împlinirea acestui deziderat sacru păstrează mereu rugăciunea pe care o spunem ca un salut: „Doamne Ajută!”

Cu toții suntem pelerini pe fața acestui pământ și, iată, ne-am oprit, în aceste zile și vremuri, la tinerii, mereu alții, care vor prelua pe mai departe activitățile și acțiunile Bisericii și vor crește și ei, așa cum am crescut și noi, vor zâmbi și ei așa cum am zâmbit și noi, vor (de)săvârși mereu noi și folositoare fapte, și, astfel, societatea creștină ori încreștinată va avea în viitor familii credincioase și monahi adevărați; rugându-ne ca toate să se întâmple cu voia lui Dumnezeu și cu nădejdea că vor fi spre mântuire!...

Consultanță juridică gratuită din partea Uniunii Sindicale din Austria (ÖGB)

Uniunea Sindicală din Austria (ÖGB) reprezintă interesele tuturor oamenilor muncii din Austria, indiferent de originea lor națională, religioasă sau etnică. Chiar de la înființarea acestora în 1945, Sindicatele austriece oferă în permanență consultanță juridică și de aceea dispun de cunoștințe vaste în acest domeniu. Pentru angajații /angajatele/ muncitorii din străinătate, respectiv, migranții care locuiesc în Austria, Uniunea Sindicală din Austria a oferit deja până acum consultanță juridică, spre exemplu, în limba turcă și sârbo-croată. De asemenea, pentru o perioadă lungă de timp acest serviciu a fost prestat în limba cehă și slovacă.

Cu sprijinul Ministerului Federal al Muncii, Afacerilor Sociale și Protecției Consumatorului al Republicii Austria a devenit posibilă oferirea gratuită a consultanței juridice în domeniul dreptului muncii și cel social pentru angajații /angajatele/ muncitorii de origine română în cadrul Uniunii Sindicale din Austria (ÖGB) pentru cel puțin un an.

Deseori, migranții /migrantele nu-și cunosc drepturile și obligațiunile sale în această țară. Îndeosebi, atunci când nu posedă suficient de bine limba germană. Prin urmare, vă oferim consiliere juridică în domeniul dreptului muncii și cel social **în limba română**.

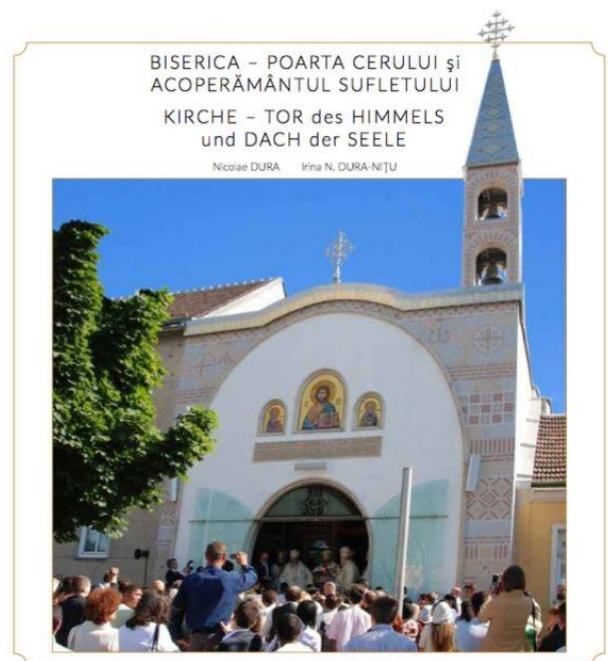
Programarea prealabilă se efectuează la nr. de telefon 01/53444-39320 sau radu.plamadeala@oegb.at

„BISERICA - POARTA CERULUI ȘI ACOPERĂMÂNTUL SUFLETULUI”

Pr. Emanuel Nuțu

De curând, în capitala Austriei și-a făcut loc o nouă apariție editorială, care vine să lumineze și să bucure sufletele românilor care trăiesc în aceste locuri și în același timp să aducă încă o dată mărturie despre frumusețea Ortodoxiei în general și a spiritualității românești în mod special. Este vorba despre cartea în ediție bilingvă (română și germană), numită *Biserica - poarta cerului și acoperământul sufletului/ Kirche - Tor des Himmels und Dach der Seele*, carte apărută sub semnătura Pr. Prof. Dr. Nicolae Dura și a profesoarei Mag. Irina N. Dura-Nițu.

Cel dintâi contact vizual cu această carte ne pune în fața o imagine sfântă, Biserica românească din Viena, rodul muncii unei generații strâns unite în jurul unui păstor model și care se îngheșuie să intre în *poarta cerului* și să-și găsească *acoperământ sufletului*. Prin fondul alb ales de către autori pentru

copertă suntem chemați să ne curățim și să menținem sufletul neîntinat prin participarea la viața Bisericii.

Titlul ales nu face nicidecum lecții de arhitectură, ci vine din adâncul teologiei noastre, care mărturisește că Biserica devine prin sfințire o *Poartă a cerului*, iar partea a doua, *Acoperământ sufletului* cred că este o concluzie a unui om, care de 23 de slujește Biserica Ortodoxă în diaspora românească, un om sub epitrahilul căruia mii și mii de români și-au spus necazurile, neîmplinirile, nevoile sau bucuriile astfel încât, după atâta experiență, poți mărturisi că, în mod deosebit, departe de țară și casa natală, biserica devine pentru fiecare un acoperământ al sufletului de multe ori încercat, suflet care caută un loc de refugiu și-l găsește doar în biserică.

Ni se pune în față o carte foarte plăcută atât simțurilor vizuale dar și celor tactile. Simțim o copertă foarte frumos cartonată, cele 268 de pagini au o hârtie lucioasă și de calitate, un format pătrat, care nu

împovărează, ci ajută la găsirea unui loc de cinste în biblioteca personală și trimite la cumpătare, armonie, stabilitate și rezistență în fața tuturor ispitelor, o carte cu foarte multe fotografii color, adevărate icoane și un scris frumos, odihnitor cititorului, care alături de celelalte elemente amintite, te atrage și te invită să insiști și să mîi la adînc.

Începînd a răsfoi cartea, te întâlnești mai întîi cu mesajul ce prezintă scopul apariției acesteia, așa cum autorii au scris în subtitlu: *Programul iconografic al Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena și viața comunității ortodoxe române*, iar acest gând a fost împlinit împărțind lucrarea în 11 capitole care înmagazinează, concentrează și împletesc armonios în ele cunoștințe temeinice de teologie, de istorie, de teologie a icoanei, de filologie, dar în același timp trădează pasiune, răbdare, râvnă, iscusință și acrivie, astfel încât lucrul să fie bine plăcut lui Dumnezeu și folositor oamenilor.

Lucrarea conține două **Prefațe**. Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim își exprimă în articolul numit *Mărturia credinței la Viena*, bucuria de a scrie „cîteva cuvinte de binecuvîntare în fruntea acestui frumos Album, adevărată Carte de vizită a Ortodoxiei Românești din capitala Austriei... în situația de Diasporă (împrăștiere) în care trăiesc astăzi milioane de români, Biserica este aceea care îi ajută pe cei credincioși să-și păstreze și să-și cultive identitatea lor, dar nu o identitate monolitică, de ghetou, ci o identitate deschisă spre valorile spirituale și culturale ale neamului care i-a primit...” Apariția cărții și în limba germană arată această deschidere - mărturisire a autorilor. De aceea, apariția acestei cărți a fost privită cu multă prețuire și de către cardinalul Austriei, Christoph Schönborn, care a trimis autorilor cateva rânduri valoroase ce alcătuiesc o Prefață a cărții, în care vede „o șansă a imaginilor sacre, care ni-L aduc pe Dumnezeu mai aproape în viața noastră ...”, Biserica din centrul ei o perla iconografică... „iar prin deschiderea propriilor porți, aceasta se deschide pentru alții; în dragostea față de Dumnezeu se depășesc grănțe și rămâne diversitatea unei unități care adună și o legătură comună... Cu prezentul ghid - al împlinitei biserici din Simmering ... este explicat în detaliu ca o meditație programul iconografic al acestei capodopere a ortodoxiei.”

Cel dintîi capitol, *Biserica - locașul de cult al creștinilor*, arată o puterea de sinteză a autorilor, care îmbină învățătura ortodoxă privitoare la Biserică cu rolul ei în diaspora și dezvoltarea Bisericii ortodoxe române în Austria. Următorul capitol este dedicat unui moment istoric, care amintește de contribuția românilor în apărarea Vienei și astfel a creștinismului în Europa apuseană: anul 1683 - asediul Vienei. Acest capitol se numește: *Crucea românească din Viena* și descrie amănunțit acest semn dumnezeiesc înălțat de Șerban Cantacuzino în zona Tivoli. Autorii văd în „Capela și Crucea românească, ctitorite de 333 de ani la Viena un memento pentru românii ortodocși de aici și un îndemn să-și înalțe un locaș de închinare...” Astfel se face o trecere lină și cursivă spre capitolul al 3-lea al

cărții, în care autorii descriu înființarea parohiei ortodoxe române din Viena, întemeierea Capelei din Löwelstrasse 8, înfrumusețarea și sfințirea ei, prezența Sf. Moaște ale Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava în această Capelă, enumerarea slujitorilor ei și se amintește despre momentul resfințirii acestei Capele, „martora atîtor ofuri și suspine...în acest loc atît de modest și cald și-au încredințat lui Dumnezeu românii, timp de mai bine de o sută de ani, bucuriile și tristețile, adesea insuccesele, dar și împlinirile”, după cum mărturisesc autorii.

După aceste capitole introductive, urmează miezul lucrării, dedicat exclusiv Bisericii din Simmeringer Hauptstrasse 161, care reprezintă împlinirea dorinței multor generații de a vedea o Biserică românească proprie, ridicată din temelie în capitala Austriei. Capitolele 5,6,7,8 și 9 descriu pe larg idealurile și dorința fierbinte a străbunilor de a avea „un locaș sfințit, unde să putem alerga, când zile de dureri și restriște trec peste capetele noastre, să putem pleca genunchii înaintea atotputerniciei Celui de Sus...” Se amintește de luarea inițiativei de a pune început acestei lucrări sfinte și începerea rugăciunilor de către membrii parohiei, în special citirea Psaltirii, strădaniile de a aduna câți mai mulți români la sânul Bisericii, începerea adunării de fonduri, căutarea pământului, punerea pietrei de temelie, începerea și desăvârșirea lucrărilor de construcție. Un capitol cu totul aparte este *Mesajul arhitecturii și al picturii*, care cuprinde sute de fotografii bine realizate, în care poți vedea și cel mai mic amănunt al picturii, iar explicațiile suplimentare ale autorilor te ajută să pătrunzi profund în teologia icoanei și în același timp în „frumusețea cea nevăzută a împărăției lui Dumnezeu.”

Capitolul 10 al cărții este dedicat Bisericii Sf. Antonie din Pouthongasse, care a devenit al treilea locaș de închinare pentru românii ortodocși din Viena, iar ultimul capitol, numit *Comunitatea noastră - Biserica cea vie*, aduce la lumină activitățile religio-culturale care au avut loc și se desfășoară în continuare în această Parohie. Mulțimea fotografiilor capătă o valoare documentară și înveșnicește chipurile celor care iau parte activă la viața religioasă a comunității.

Respectându-și vocația spre profund și eshaustiv, cei doi autori reușesc, pe de-o parte scoaterea de sub umbra uitării a celor care au pus suflet în întemeierea și păstrarea prezenței ortodoxiei

românești în Austria, iar pe de altă parte, lasă în cuvinte bine rânduite generațiilor viitoare trăiri și emoții ale unor împliniri, obligându-le la o grijă deosebită față de *Biserica - poarta cerului și acoperământul sufletului*.

O caracteristică deosebită a lucrării o constituie pentru mine ca cititor spiritul și mesajul ei misionar, deosebit de bine și de discret conturat: *la Sfânta Inviere...* fiecare capitol înseamnă tot atâtea *Chemări la Hristos*, apoi cinstea și modestia, onoarea, bunul simț, munca și perseverența devin involuntar repere ale unei conduite compatibile unei vieți demne împletite cu împliniri durabile. Lucrarea degajă concomitent și o educație patriotică, de bucurie, de atașament și respect față de valorile gleei strămoșești și ale Sfintei Ortodoxii.

Suntem recunoscători că de acum înainte, românii din Viena pot avea mai aproape, adică în casa lor, biserica întreagă, în toată splendoarea ei, iar cei doi autori merită cele mai sincere și profunde mulțumiri pentru efortul, dăruirea, sensibilitatea, mesajul, pe care au reușit să-l transmită prin această lucrare. În mod cert, generațiile viitoare le vor fi recunoscătoare.

heiligen Kirchen Gottes und um die Einigung Aller lasset uns beten“. Wem von uns ist dieser Satz über den Abend hinaus im Gedächtnis geblieben? Diese Bitte an Gott - und Anfrage an uns selbst: Wie überzeugend, wie leidenschaftlich sind wir, wenn Einheit im Glauben und Frieden im Herzen von uns gefordert ist – auch jenseits solch gesegneter Augenblicke?

Und: Wie oft bräuchten wir solchen Anstoß, um unseren gemeinsamen Auftrag als Christen nicht zu vergessen, ohne alle Gräben und Grenzen? (Heinz Nußbaumer)

EMINESCU – 127 de ANI de la TRECEREA întru ETERNITATE

Miercuri 15 iunie 2016 s-au împlinit 127 de ani de la mutarea genialului Eminescu în lumea celor de dincolo de zare. Pe - Simmeringer Hauptstr. 161, în fața actualei biserici ortodoxe române - stradă pe care însuși poetul nostru național a intrat în Viena studenției lui (1869-1871), dar și la alte reveniri în capitala imperiului de altădată, a fost ridicată o statuie reprezentativă cu bustul nemuritorului Eminescu.

În această zi s-a săvârșit un parastas de pomenire pentru robul lui Dumnezeu Mihai cu tot neamul lui cel adormit.

Au fost depuse coroane de flori la statuia poetului nostru național din partea: Ambasadelor României și Moldovei, a Institutului Cultural Român din Viena, a Asociației Mihai Eminescu și a ziarului Jurnalul Românesc.

În sala parohiei noastre a fost prezentată această cartea în cadrul solemn la „Lange Nacht der Kirchen“ pe 10 iunie 2016.

Cartea poate fi obținută de la biserică, iar banii obținuți vor fi transmiși pentru proiectul Mitropoliei noastre: „Burse pentru cei 300 de copii săraci din Moldova“.

VORTRAG und VESPER in HINTHERBRÜHL 17.5.2016

Es war einer von diesen Augenblicken, in denen sich recht widersprüchliche Gefühle mischten: Freude und Dankbarkeit über das Geschenk solcher Stunden. Und dochauch ein Hauch von Trauer, dass so Schönes noch immer nicht selbstverständlich ist.

Da standen wir, an die 70 Mitglieder einer katholischen Pfarre vor den Toren Wiens, und feierten Vesper. Abendandacht. Feierten sie mit Bischofsvikar Dr. Dura. Waren vereint in Gebet und Gesang - einander ergänzend, Rumänisch und Deutsch. Vor allem: Wir waren katholisch und orthodox. Und gemeinsam Christen.

Mitten im großen Fürbitt-Gebet hieß es dann: „Um den Frieden der ganzen Welt, den Wohlstand der

SFÂNTA LITURGHIE PENTRU ELEVII ORTODOCȘI DIN VIENA

A doua zi de sărbătoare a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos a fost prilej de bucurie și comuniune duhovnicească pentru elevii ortodocși din Viena care au avut posibilitatea de a participa la Sfânta Liturghie oficiată în mod deosebit pentru ei, după cum ne-a precizat Pr. Emanuel Nuțu.

Susținuți de directorii școlilor în care învață și însoțiți de profesorii lor de religie, câteva sute de elevi au venit în Biserica greacă *Sf. M. Mc. Gheorghe* din sectorul 1 al Vienei și au participat la slujba Sfintei Liturghii oficiată de către Înaltpreasfințitul Părinte Arsenie, Mitropolitul grec al Austriei.

Printre acești copii s-au numărat și elevi de naționalitate română astfel încât, troparul Învierii a răsunat și în limba română și a fost intonat împreună cu Pr. Emanuel Nuțu, care a fost prezent din partea Bisericii Ortodoxe Române și a fost însoțit de 50 de elevi.

Elevii au primit îndemnul ierarhului, care este și conducătorul Inspectoratului de religie ortodoxă în Austria, de a păstra în suflet dreapta credință, de a o mărturisi fără ezitare și de a se bucura că fac parte din Biserica Ortodoxă.

După Sfânta Liturghie a fost organizată o masă de prânz, dând astfel elevilor posibilitatea de a se cunoaște mai bine, de a comunica și lega prietenii.

Întrucât vacanța de Paște este în funcție de data Paștelui în Biserica romano-catolică elevii ortodocși primesc din partea Ministerului învățământului ca zile libere de la școală Vinerea Mare, Lunea Paștelui și Crăciunul (cei care sărbătoresc după calendarul iulian), acest lucru arătând respectul și prețuirea de care se bucură Biserica Ortodoxă în această țară majoritar catolică.

În Austria, învățământul religios ortodox este susținut de către Stat, ora de religie ortodoxă este predată în școli ca orice altă materie de învățământ, elevii având posibilitatea de a o alege ca probă la examenul de bacalaureat.

<http://basilica.ro/sfanta-liturghie-pentru-elevii-ortodocsi-din-viena/>

BEGEGNUNG, FREUDE und BEGEISTERUNG

Lieber Herr Pfarrer Dr. Dura, vielen Dank noch einmal, dass ich letzten Dienstag mit den Schülern der 4f vom Gymnasium Stockerau bei Ihnen sein durfte! Es war sehr interessant und ich freue mich immer, wenn es so einfach möglich ist, Schulkindern den Dialog mit christlichen Geschwistern ganz praktisch erlebbar zu machen.

Und das haben die SchülerInnen gesagt als wir den Lehrausgang nachbesprochen haben (ich schreibe es Ihnen so, wie es die Kinder aufgeschrieben haben):

- die Kirche war sehr eindrucksvoll
- tolle Kirche
- es war sehr interessant, weil ich noch nie in einer orthodoxen Kirche war
- schöne „Wandverzierungen“
- dass Sie alle Fragen beantwortet haben
- die orthodoxe Kirche ist die schönste, die ich je gesehen habe

Nochmal vielen Dank und vielleicht komm ich nächstes Jahr wieder einmal mit einer Klasse, wenn ich darf.

Liebe Grüße, Prof. Maria Haneder-Kultere

Elevi din școlile vieneze, însoțiți de profesori au vizitat și s-au închinat în Biserica noastră înainte de vacanța de vară.

Felicitări alese tuturor elevilor care au încheiat cu bine anul școlar 2015-2016 și în mod deosebit celor care au încheiat cu succes examenul de bacalaureat (Matura) în această sesiune din iunie 2016.

Slavă și mulțumire lui Dumnezeu pentru tot ajutorul dat acestor elevi și vacanță binecuvântată, odihnitoare și frumoasă după strădaniile depuse la învățătura în anul școlar ce se sfârșește!!!

În **17 septembrie, ora 17,00** vom organiza slujba de începere a noului an școlar 2015 – 2016.

N.B. Vă rugăm să nu completați o hârtie de „abmelden“, în primele 5 zile de la începerea anului școlar, dacă doriți ca fiul sau fiica D-voastră să frecventeze orele de religie ortodoxă.

VACANȚĂ BINECUVÂNTATĂ ȘI PLĂCUTĂ !
GESEGNETE UND ERHOLSAME URLAUBSZEIT!
NEHMEN SIE SICH MEHR ZEIT MIT GOTT, MIT DER NATUR
UND MIT ANDEREN MENSCHEN!

DUMINICA FLORIILOR **cu flori prea frumoase din gradina BISERICII** **noastre**

Elevi ortodocși români aparținători Parohiei Sf. Ap. Andrei din Viena, în vârstă de șapte ani, au fost pregătiți începând din luna septembrie anul trecut până acum în aprilie pentru prima Sf. Taină a Spovedaniei.

După ce au ajuns să facă Spovedania cea dintâi au primit în cadrul Sf. Liturghii din Duminica floriilor, într-o atmosferă festivă, Sf. Împărtășanie.

Aceste flori minunate se cuvine să crească frumos și bine în cadrul familiilor noastre fericite, dar și în grădina Bisericii noastre.

Felicitări alese dragilor copilași, dar și părinților, bunicilor și profesorilor care îi însoțesc și-i cresc în rânduiala și valorile creștine!

SUCCESE MULTE la învățătură și la purtarea cea bună spre folosul copiilor, al Bisericii și al societății, dar și spre bucuria părinților

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserici: WIEN 11. Simmeringer Hauptstr. 161;
 15. Pouthong. 16

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Capelă: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2

Pr. Dr. N. DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74

Pr. Drd. E. NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

Pr. Dr. I. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"